

Arrest

nr. 115 915 van 18 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 september 2013 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang t t het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3,1^o: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Betrokkene heeft geen officieel adres in het Rijk. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om zijn aanwezigheid te melden en heeft evenmin stappen ondernomen tot het regulariseren van zijn illegale verblijfsstatus. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980

Vasthouding

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres - een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden - is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken (...)."

1.2. Op 26 september 2013 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13 sexes).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

Betrokkene heeft geen officieel adres in het Rijk. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om zijn aanwezigheid te melden en heeft evenmin stappen ondernomen t t het regulariseren van zijn illegale verblijfsstatus. Gezien betrokkene manifest de vigerende reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3,1^o van de wet van 15/12/1980. Er wordt dan ook geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.(...)."

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad te duiden dat, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving die werd genomen met toepassing van artikel 7 van dezelfde wet een beroep kan ingesteld worden bij de

raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, die besloten is in de eerste bestreden beslissing, in overeenstemming is met de wet.

In zoverre verzoeker al de vernietiging van de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering zou nastreven, moet worden gesteld dat het beroep tegen deze beslissing onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: *“Schending van artikel 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Schending van artikel 62 en de Vreemdelingenwet”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“De bestreden beslissing bevat foutieve gegevens over verzoeker.

Verzoekers naam is niet [K.], maar [K. A.].

Verzoekers geboortedatum is niet 19.01.1956, maar 01.09.1956.

Daarenboven had verzoeker al een O.V.-nummer bij DVZ 6152025, terwijl hij blijkens de bestreden beslissing een nieuw recenter O.V.-nummer krijgt: 7773225.

Wat betreft de motivering van de terugleiding naar de grens, merkt verzoeker op dat hij, i.t.t. wat gedaagde voorhoudt, wèl stappen ondernomen heeft om zijn verblijf te regulariseren: er werd een asielaanvraag ingediend en er werden twee regularisatieaanvragen ingediend op grond van 9ter, alsook twee op grond van artikel 9bis, waarvan de meest recente nog hangende is voor de RvV.

De motiveringsplicht is derhalve overduidelijk geschonden.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel en voorhoudt dat ze foutief is, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De bestreden beslissingen steunen zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota op verklaringen die verzoeker zelf heeft afgelegd aangaande zijn naam en geboortedatum toen hij naar aanleiding van een betoging werd opgepakt. Deze verklaringen figureren blijkens het administratief dossier in een administratief verslag van de politie van 25 september 2013. De verklaringen van verwerende partij in haar nota *“ Bij het afnemen van de vingerafdrukken, d.d. 2 oktober 2013, is echter gebleken dat de vingerafdrukken van de genaamde [K. H.] overeenstemmen met de vingerafdrukken van verzoeker, gekend bij het Bestuur onder de naam [K. A. H.], geboren op 1 september 1956 en met OV nummer 6.152.025. “* vinden ook steun in het administratief dossier. De Raad acht het gelet op de voormelde gang van zaken niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij in haar nota stelt: *“Verwerende partij kan derhalve niet verweten worden te hebben gemotiveerd dat verzoeker geen stappen ondernomen heeft tot het regulariseren van zijn illegale verblijfsstatus aangezien hij verkeerde*

persoonsgegevens aan het Bestuur heeft overgemaakt en derhalve het centrale systeem hem niet onmiddellijk kon traceren." Alleszins heeft verzoeker geen belang bij zijn kritiek aangezien hij zelf in zijn verzoekschrift stelt dat hij op 4 oktober 2013 werd vrijgesteld en er dus geen sprake meer is van een vasthouding met het oog op een terugleiding naar de grens, naar aanleiding waarvan de door verzoeker gewraakte motivering werd opgesteld dat verzoeker geen stappen ondernomen heeft tot het regulariseren van zijn illegale verblijfsstatus. Verzoeker betwist verder niet het motief van het bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en betwist evenmin het motief dat in de eerste bestreden beslissing figureert voor de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, wat dan het motief vormt voor de tweede bestreden beslissing, namelijk dat er een risico op onderduiken bestaat omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en omdat hij geen officiële verblijfplaats heeft in België. Verder werd in de thans voorliggende betwisting het administratief dossier met het nummer neergelegd waarvan verzoeker claimt dat het op hem betrekking heeft en wordt dit dossiernummer ook vermeld in de nota van de verwerende partij. De Raad dient dan ook te concluderen dat er geen sprake is van een persoonswissel en dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek waaraan zijn eigen gedrag aan de grondslag ligt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In een tweede middel werpt verzoeker op, "SCHENDING VAN DE FORMELE MOTIVERINGS-VERPLICHTING, VAN ARTIKEL 62 VREEMDELINGENWET EN VAN HET ARTIKEL 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 EVRM SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, MEER BEPAALD HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL SCHENDING VAN ALGEMENE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT".

Verzoeker betoogt als volgt:

"De actuele veiligheidssituatie in Afghanistan werd niet voldoende onderzocht

Verzoeker heeft één asielaanvraag ingediend, doch zijn verhaal werd niet geloofwaardig geacht. Er werd getwijfeld aan verzoekers recente verblijf in Kabul onder de Taliban.

In het arrest van de RW in het asioldossier van de vrouw van verzoeker wordt nergens een beoordeling gemaakt van de situatie in Afghanistan, omdat zij haar verblijf in Kabul ten tijde van de Taliban niet aannemelijk kon maken en de RvV dus geen correct beeld kon krijgen van verzoeksters verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren. Wel werd niet betwist door het CGVS dat verzoeker afkomstig is uit Kabul en van, Afgaanse nationaliteit en Hazara origine is.

Ook al hechten de asielinstanties geen geloof aan zijn recent verblijf in Kabul ten tijde van de Taliban, de tegenpartij stelt zelf in het bestreden bevel dat verzoeker de Afgaanse nationaliteit heeft.

Bovendien stelt de tegenpartij in het bestreden bevel dat het noodzakelijk is 'ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden', zodat dient verondersteld te worden dat de voorgenomen uitwijzing zal gebeuren naar Afghanistan.

Daarbij zal in principe de internationale luchthaven van de hoofdstad Kabul de bestemming zijn, daar waar verzoeker (en zijn vrouw en kinderen eveneens) geboren zijn.

Zoals boven uiteengezet is er door de Belgische asielinstanties echter nooit een ernstig onderzoek gebeurd naar het gevaar of risico dat verzoeker loopt in het land van herkomst.

België heeft een zelfstandige verplichting om in elke zaak na te gaan of er een mogelijke schending is van het artikel 3 EVRM.

Verzoeker meent echter dat Afghanistan toch voldoende onveilig is om in aanmerking te komen voor een status van subsidiaire bescherming op basis van het gevaar dat verzoeker er loopt voor zijn leven of fysieke integriteit.

De situatie in Afghanistan is, zoals de tegenpartij ook weet heel volatiel.

Zo leest men op de website van de van de Buitenlandse zaken van Frankrijk het volgende (eigen onderlijning):

.)De plus, la saison des combats 2013, qui a véritablement commencé en mai, est d'une virulence toute particulière, tant à Kaboul qu'en province. La menace reste notamment élevée à Kaboul où 5 attentats graves ont eu lieu en un mois, entre fin mai et fin juin (contre un bureau de l'OIM, sur la zone aéroportuaire, près de la Cour Suprême, contre une personnalité politique locale et sur le rond-point Ariana, en pleine zone verte, où sont situées la présidence et une implantation de la CIA). »1

Na raadpleging van het ANSO rapport van het eerste kwartaal 2013 blijkt dat er een stijging op te merken is van de activiteit van de Armed Opposition Groups sinds december 2011 (zie p.9 van het ANSO rapport, stuk 2).

Op p. 10 van dit rapport staat de provincie Koboel geregistreerd tussen de provincies waar er een bovengemiddelde groei is van het aantal incidenten.

Op p. 11 ten slotte is er sprake van een 'verslechterende' veiligheidssituatie voor de provincie Koboel. Verzoeker wenst Uw aandacht te vestigen op deze verslechterende veiligheidssituatie: In Koboel stellen we een stijging vast van het aantal geregistreerde militaire aanvallen. Met name van 2 in 2012 naar reeds 12 voor de eerste helft van 2013 in Koboel.

Verzoeker verwijst ook integraal naar de nieuwe Eligibility guidelines van het UNHCR dd. 6 augustus 2013 die de situatie in Afghanistan evalueren sedert december 2010 (i.e. een maand na de beslissing van de RW inzake verzoekers asielaanvraag). De nieuwe aanbevelingen van het UNHCR analyseren het gewapend conflict binnen de Afghaanse context met het oog op de toepassing van de Conventie van Genève en andere vormen van subsidiaire bescherming.

Uit dit rapport van het UNHCR blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan het laatste jaar sterk verergerd is. Men schat in dat dit wellicht nog veel erger gaat worden nu in 2014 de internationale troepen zullen wegtrekken (p. 13):

"The security situation in Afghanistan remains unpredictable, with civilians continuing to bear the brunt of the conflict. The Center for Strategie and International Studies has noted that, "There are few prospects of anything approaching local security in much of Afghanistan until long after 2014 - barring some 'peace' arrangement that gives insurgents de facto control over high threat areas."

Er is ook sprake van een uitbreiding van het conflict en ook in Kabul is de situatie zeer gevaarlijk (P-I 4):

"Moreover, the conflict, which had previously been concentrated in the south and east, has come to affect most parts of the country, including most notably the north,⁴⁵ but also provinces that had previously been considered as the most stable in the country, such as Panjsher province. Similarly, while AGEs continue to carry out high-profile attacks in Kabul, the violence is not limited to Kabul or more generally to urban centres; the Afghanistan Analysts Network notes that "much, and often extremely violent, insurgent activity is going on in the rural areas with relatively little coverage."

De guidelines van UNHCR verwijzen ook naar het rapport van UN Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (UNOCHA) over een humanitair actieplan in 2013 (zie voetnoot 31 p. 12, eigen onderlijning):

"The 2013 Common Humanitarian Action Plan for Afghanistan states that, "Conflict is likely to escalate in 2013." OCHA, Afghanistan Common Humanitarian Action Plan 2013, 26 December 2012, <http://www.refworld.org/docid/5118bc382.html>, p. 19. The same document notes, "In 2013, Afghanistan will continue on the path of security transition from international forces to Afghan forces. [...] However, it is unlikely that this security transition, and the eventual withdrawal of international military forces by the end of 2014, will be matched by a transition from conflict to stability. The worsening conflict trends over the last five years indicate that civilians will continue to suffer because of armed violence and that the humanitarian situation will deteriorate."

Ook het laatste Mid-Year rapport van het UNAMA dd. juli 2013 stelt een zware stijging vast van het geweld tijdens de eerste zes maanden van 2013 (p.I, eigen onderlijning):

"Escalating deaths and injuries to Afghan children, women and men led to a 23 percent resurgence in civilian casualties in the first six months of 2013 compared to the same period in 2012. UNAMA documented 1,319 civilian deaths and 2,533 injuries (3,852 casualties) from January to June 2013, marking a 14 percent increase in deaths, 28 percent increase in injuries and 23 percent increase in total civilian casualties compared to the same period in 2012.²² The rise in civilian casualties in the first half of 2013 reverses the decline recorded in 2012, and marks a return to the high numbers of civilian deaths and injuries documented in 2011. "

Er is overduidelijk sprake van een verergering van het conflict en een algemene vrees voor wat de toekomst zal brengen. In de verschillende recente rapporten is er sprake van onzekerheid wat betreft 2014.

Naar aanleiding van deze Guidelines werden alle Afghaanse dossiers door het CGVS bevroren. Zie punt 36 contactvergadering BCHV dd. 10.09.2013 (stuk 4, [...]):

"Les chiffres du mois d'août sont plus bas que les chiffres du mois de juillet pour deux raisons: (...) deuxièmement à cause d'un gel des décisions négatives pour l'Afghanistan (...) Les décisions n'ont pas été notifiées aux intéressés et les demandes sont en cours d'examen"

De Dienst Vreemdelingenzaken was nochtans zelf aanwezig op deze contactvergadering, zoals te lezen op de le bladzijde (Mevrouw Van Liedekerke (DVZ) en De heer Claus (DVZ)), zodat tegenpartij zeer goed op de hoogte was van deze situatie.

Zelfs vluchtelingenwerk Vlaanderen vraagt om een moratorium op uitwijzingen naar Afghanistan.

Bovendien wijst verzoeker op het gegeven dat de Guidelines ook het probleem van de zogenaamde Internally Displaced Persons (IDP's) uiteenzetten (p. 27-28), d.w.z. personen die binnen Afghanistan of naar een buurland zoals in casu Iran zijn gevlucht uit hun herkomstregio omwille van geweld.

Verzoeker zou in geval van repatriëring opnieuw IDP worden. De Guidelines zetten uiteen hoe sinds 2002 meer dan 5.8 miljoen Afghanen teruggekeerd zijn naar Afghanistan en dat meer dan 40 procent van hen ernstige problemen van re-integratie kent door gebrek aan toegang tot gezondheidszorg en moeilijkheden bij het terug in bezit krijgen van eigendommen e.d.:

"IDPs are among the most vulnerable groups in Afghanistan; many are beyond the reach of humanitarian organizations. Urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment, limited access to adequate housing, limited access to water and sanitation, and food insecurity.

Pakistan and Iran continue to host the largest Afghan refugee populations, totalling an estimated 5.3 million people. Since 2002, more than 5.8 million Afghan refugees have returned to Afghanistan, representing about 25 per cent of the Afghan population. 1 59 More than 40 per cent of returnees have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas. In total, up to 60 per cent of returnees are experiencing difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. Estimates suggest that a quarter of urban IDPs are returning refugees ending up in secondary displacement. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include ongoing insecurity in their home areas; loss of livelihoods; lack of access to health care and education; and challenges in reclaiming land and property."

Verzoeker verwijst naar een recent arrest van Uw Raad van 30 juli 2013, waarbij het bevel van een Afghaanse man bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd geschorst met volgende motivering:

3,2, De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr; 206,948). Het feit dat de verwerende partij n welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepalingen worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216,837).

U

4,3,2,8, De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat deze recente elementen m.b.t. De evoluerende veiligheidssituatie in Afghanistan voorlagen op het moment dat de eerste asielaanvaag van verzoeker werd beoordeeld door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 december 2012. Uit deze beslissing blijkt dat het commissariaat-generaal zich baseerde op de subject related briefings (SRB's) van juni en juli 2012 waaruit bleek dat 'het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012 (...) Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tót en met mei 2012, dat de provincie Kabul opvallend rustig was.

Het commissariaat-generaal besloot dan ook dat er voor burgers in de provincie Kabul 'actueel' geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De Raad vestigde in haar arrest van 11 juni 2013 deze beslissing van het commissariaat-generaal en verwees eveneens naar de SRB van juli 2012. De Raad verwees ook naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, maar uit lezing van de geciteerde arresten van het EHRM met name J.H. v. Verenigd Koninkrijk van 20 december 2011 en H. En B. v. Verenigd Koninkrijk van 9 april 2013, blijkt niet dat de voornoemde recente elementen m.b.t. De wijzigende veiligheidssituatie in Afghanistan voor wat betreft het eerst kwartaal van 2013 ter kennis van het EHRM voorlagen.

De Raad wijst erop dat van de verwerende partij, in het licht van artikel 3 van het EVRM, redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op e voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. Situatie in Afghanistan.

N die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft of zou moeten hebben van de in pnt 4,3,2,6, besproken recente elementen die lijken te wijzen op een negatieve kentering in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

In het licht van artikel 3 van het EVRM, rust er in hoofde van de verwerende partij bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (...)

De Raad stelt evenwel vast dat uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar alle recente omstandigheden die betrekking hebben op het individueel geval van verzoeker, met name een nauwkeurig onderzoek naar de recente elementen m.b.t. De wijzigende en verslechterende veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, alsook m.b.t. De wijzigende en verslechterende veiligheidssituatie in de provincie van herkomst, met name Kaboel, in het bijzonder.'

Verzoeker verwijst bovendien naar een gelijkaardig arrest nr. 111 133 dd. 30.09.2013 van de RW inzake een andere Afghaan die evenzeer deelnam aan de bewuste betoging: de schorsing bij UDN werd bevolen van de beslissing dd. 26.09.2013.

Gezien deze alarmerende elementen betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan, in het bijzonder in Kaboel waar verzoeker zou aankomen ingeval van een gedwongen verwijdering, had de tegenpartij duidelijk moeten onderzoeken welke de actuele veiligheidssituatie is (in Afghanistan in het algemeen, alsook in Kaboel in het bijzonder) gezien de risico's in hoofde van verzoeker voor zijn leven.

Bovendien verwijst verzoeker naar een ander recent arrest van de RvV nr. 111 283 dd. 3 oktober 2013, waar de asielinstanties net zoals in casu het recente verblijf van verzoeker in Afghanistan in twijfel trekten (citaat uit punt 4.3.7, stuk 4):

"Volgens de asielinstanties heeft verzoeker niet tot aan zijn vertrek naar België in 2006 in Afghanistan in de provincie Herat gewoond en werden hem daarom kort gezegd geen subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingenstatus toegekend, maar dit houdt niet in dat verzoekers Afghaanse nationaliteit betwist werd. Ook het feit dat de asielinstanties het door verzoeker bij zijn derde asielaanvraag neergelegde Afghaans paspoort, uitgereikt door de Afghaanse ambassade in Brussel op 20 augustus 2010, niet beschouwden a/s een bewijs van verzoekers beweerde verblijf in de provincie Herat tot 2006, houdt niet in dat verzoekers Afghaanse nationaliteit in vraag werd gesteld."

De bestreden beslissing is bijgevolg in strijd met artikel 2 en 3 EVRM, gelet op de recente elementen m.b.t. de evoluerende veiligheidssituatie in Afghanistan die wijzen op een situatie van willekeurig geweld met een actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling en gelet op het feit dat de laatste beoordeling van de asielinstanties dateert van 2008, waarbij bovendien slechts het recente verblijf (doch niet de afkomst) van verzoeker in vraag werd gesteld en om die reden kort gezegd geen subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingenstatus werd toegekend."

3.5. Verzoeker voert een lang betoog waarvan de essentie is dat niet betwist wordt dat hij afkomstig is van Afghanistan, dat de voorgenomen uitwijzing naar Afghanistan zal gebeuren ook al hechten de asielinstanties geen geloof aan zijn recent verblijf in Kabul ten tijde van de taliban, maar dat niet nagegaan werd welk gevaar of risico verzoeker loopt in het land van herkomst. Verzoeker geeft een lange beschrijving aangaande de situatie in Afghanistan aan de hand van allerlei rapporten, verwijst naar rechtspraak van de Raad en acht de eerste bestreden beslissing in strijd met de artikelen 2 en 3 EVRM gelet op *"de recente elementen m.b.t. de evoluerende veiligheidssituatie in Afghanistan die wijzen op een situatie van willekeurig geweld met een actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling en gelet op het feit dat de laatste beoordeling van de asielinstanties dateert van 2008, waarbij bovendien slechts het recente verblijf (doch niet de afkomst) van verzoeker in vraag werd gesteld en om die reden kort gezegd geen subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingenstatus werd toegekend"*.

3.6. Te dezen dient de Raad op te merken dat er geen schending meer dreigt van de artikelen 2 en 3 EVRM aangezien verzoeker in vrijheid werd gesteld op 4 oktober 2013. Er is dus geen sprake meer van een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. In dit verband kan worden verwezen naar een uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 15 september 2005, nr. 10154/04, JV 2006/33 m. nt. B.P. Vermeulen (*Bonger/Nederland*) (ontvankelijkheid), waarin het Hof stelde, *"The Court considers that, in the absence of any realistic prospects for his expulsion (...), the applicant cannot claim to be a victim within the meaning of Article 34 of the Convention as regards his complaint that his expulsion (...) will be in breach of his rights under Article 3."*

Wat overblijft na verzoekers vrijlating is een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod dat verzoeker niet dwingt om naar Afghanistan terug te keren. Verzoeker heeft dan ook geen belang meer bij zijn kritiek dat de verwerende partij de situatie in het land van oorsprong niet onderzocht. Verder dateert verzoekers asielaanvraag van 20 september 2007 en werd deze in laatste aanleg beoordeeld door de Raad op 26 februari 2008 bij arrest nr. 7865. Het staat verzoeker, die nu in vrijheid gesteld is, vrij een nieuwe asielaanvraag in te dienen waarbij hij de elementen die in zijn lang betoog figureren kan aanhalen en die dan kunnen worden beoordeeld door de gespecialiseerde asielinstantie, de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die beschikt over de nodige expertise ter zake. Het gegeven dat verzoeker nu hij in vrijheid is gesteld weigert gebruikt te maken van de mogelijkheid om zijn situatie door de hiertoe gekwalificeerde ambtenaren bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen te laten onderzoeken kan hij niet langer aanvoeren als een tekortkoming van verweerder. Verder is het niet uitgesloten dat verzoeker zich naar een ander land kan begeven aangezien het blijkens de beoordeling van de Raad in het voormelde arrest van februari 2008 "vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers verblijfsplaatsen en leefsituatie de laatste jaren."

Het tweede middel is ongegrond.

3.7. In een derde middel werpt verzoeker op, "SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET. SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSVERPLICHTING. SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM".

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 74/1 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Verzoeker heeft een vrouw en kinderen met wie hij samenwoont te Turnhout.

Dit blijkt uit de stukken in het dossier, waarvan verweerder kennis had bij het nemen van de bestreden beslissing.

Desondanks werd geen enkele rekening gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

De bestreden beslissing houdt geen enkele rekening met het gezins- en familieleven van verzoeker en schendt dan ook artikel 74/1 3 van de Vreemdelingenwet

De verdere uitvoering van de bestreden beslissing zou een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaken.

De bestreden beslissing is een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, familie- en gezinsleven, gewaarborgd door art. 8 van het EVRM.

Er is sprake van een inmenging van het openbaar gezag bij wet voorzien, overeenkomstig artikel 8, tweede lid van het EVRM, met name in de Vreemdelingenwet. Deze inmenging is echter niet proportioneel, noch dienstig om het beoogde doel te verwezenlijken, noch de minst 'schendende' methode om het doel te verwezenlijken.

Er is in casu geen juist evenwicht tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

De bestreden beslissing is een onevenredige aantasting van zijn familiaal leven, die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Verzoeker kan onmogelijk terugkeren naar haar land van herkomst, daar hij tegen zijn wil gescheiden zou worden van zijn vrouw en kinderen en dit een fundamentele schending zou impliceren van art. 8 EVRM.

Verzoeker meent dat het recht op bescherming van het gezinsleven of familieleven mag ingeroepen worden door alle rechtssubjecten die de facto een gezin vormen. Bij uitstek is een koppel dat een gehuwd is en twee kinderen heeft een gezin.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mensen hanteert twee criteria om tót het bestaan van een familieleven te besluiten. Primo wordt het bestaan van een band of aanverwantschap nagegaan. Secundo wordt vereist dat de familiale band voldoende "hecht" is.

Verzoeker beantwoordt zeer duidelijk aan deze twee criteria.

Verzoeker wijst op het feit dat de inmengingen aan artikel 8 E.V.R.M. beperkt zijn en restrictief geïnterpreteerd moeten worden. Dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving.

Dat volgens het Hof de zinsnede "noodzakelijk in een democratische samenleving" betekent dat een inmenging onder meer moet beantwoorden aan een "dwingende maatschappelijke behoefte" en "proportioneel moet zijn aan het gerechtvaardigd doel dat wordt nagestreefd".

Verzoeker verwijst bovendien naar de rechtspraak, onder andere naar een arrest van de 7U Kamer van de Raad van State van 25.09.1986, waarin het principe gesteld wordt dat op straffe van nietigheid vanwege schending van artikel 8 E.V.R.M., dat het recht op gezinsleven beschermt, een afweging moet worden gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingsmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwijking van het gezin

van de betrokken vreemdeling (Nr. 26.933, R.W., 1 986-87, 2854 e.v.; zie ook Raad van State, 13.02.1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p. en Raad van State, 25.06.1992, nr. 39.848, Arr. R.v.St., 1992, z.p.). Verzoeker meent dat er in casu geen sprake kan zijn van een juist evenwicht tussen het doel van een verwijdering en de ernstige aantasting van zijn recht op de eerbied van zijn privé- en gezinsleven.

Het gegeven dat uitzonderingen op grondrechten mogelijk zijn, mag niet leiden tót misbruiken. Bij de afweging van grondrechten en belangen moeten de grondrechten zwaarder wegen omdat zij norm-hiërarchisch hogerstaan dan gewone, legitieme belangen.

Dat de inmenging eveneens een legitiem doel moet nastreven zoals : de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde, het voorkomen van strafbare feiten, bescherming van de gezondheid en de goede zeden.

Verzoeker is geen gevaar voor de openbare orde of openbare veiligheid. Hij werd nooit strafrechtelijk veroordeeld werd enige rechtbank, en werd nooit geconfronteerd met het gerecht. Verzoeker verwijst eveneens naar een arrest van de Raad van State dd. 22.01.2004 nr 127.325 hieronder kort hernomen : Overwegende dat in de bestreden beslissing, in het licht van artikel 8 E.V.R.M., niet wordt gemotiveerd dat de uitzetting te dezen voldeed aan een dwingende maatschappelijke behoefte; dat een loutere vetwijzing naar het feit dat deze uitwijzing geschiedt om een strafbaar feit te voorkomen (illegaal verblijf) onvoldoende is, vermits niet wordt aangegeven dat de sanctionering van een illegaal verblijf, dat de verzoekende partij de uitwijzing met dergelijk zware repercussies op het gezinsleven, rechtvaardige; dat zoals de verzoekende partij uiteenzet "het belang van de Belgische Staat (...) bij een objectieve afweging niet in verhouding is tot het nadeel dat verzoekster ondervindt dat het middel ernstig is"

Verzoeker wenst verder in dit verband te verwijzen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State die het bovenstaande bevestigt.

Zo is er het arrest van 13 juli 1 993 dat het volgende stelt:

Art. 8 E.V.R.M. bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek om een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische Staat niet bewijst dat één van de bij art. 8 E.V.R.M. bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing tót afwijzing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9, lid 3, Vreemdelingenwet. (R.v.St. nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. dr. étr., 1994, 27)

Alsook het arrest van 1 april 1996:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E.V.R.M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De Vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering en/an gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoeker en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, a/s ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1 996, T. Vreemd., 1 997, 29)

Tenslotte ook het arrest van 25 september 1 996:

De aangevochten akte (het bevel om het grondgebied te verlaten) vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van de verzoeker. Deze inmenging is bij wet voorzien en beoogt een wettig doel, namelijk 'de economische welvaart van het land'. Om in overeenstemming te zijn met de vereisten van art. 8 E.V.R.M., moet ze evenwel 'nodig zijn in een democratische samenleving', dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte, en moet ze, meer in het bijzonder, evenredig zijn met het nagestreefde doel (Hof Mensenrechten 13 juli 1995 (Nasri)).

Verzoekster leeft sinds negen jaar in België en ze heeft daar noodzakelijkerwijze intense sociale en affectieve banden gesmeed. Ze heeft geen enkele binding meer met haar vaderland. Bovendien wordt nergens aangetoond dat de tweejarige zoon van verzoeker, zonder ernstige gevolgen, een totale breuk met de omgeving waarin hij altijd heeft geleefd, zou kunnen doorstaan. In deze bijzondere omstandigheden, kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven van verzoekster, die haar verwijdering van

het grondgebied zou inhouden, niet worden beschouwd a/s zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel. (R.v.St. nr. 61.972, 25 september 1996, T. Vreemd., 1997, 31)

Een inmenging is toegelaten voor zover zij een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

Dit werd o.a. onderstreept in een arrest van de Raad van State dd. 30 oktober 2002, nr. 112.059:

"// incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale. Considérant qu'en espèce, la motivation lacunaire et stéréotypée de la décision attaquée ne démontre pas qu'une vérification quelconque aurait été effectuée par la partie adverse quant à la nécessaire recherche d'un équilibre ou d'une élémentaire proportion entre les droits du requérant et l'intérêt de la sécurité nationale ou de l'ordre public; (...) la décision d'irrecevabilité n'expose pas en quoi l'ingérence dans la vie familiale du demandeur - vie familiale que la partie adverse ne met pas en cause - constitue, en l'espèce, une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou encore à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Er bestaan geen elementen in verzoekers zaak die een inmenging in dit gezin verantwoorden.

Een inmenging in het privé-leven van verzoeker (in casu verzoeker verplichten terug naar Afghanistan te gaan) is bijgevolg slechts toegelaten voor zover het een maatregel uitmaakt die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde en voor het voorkomen van strafrechtelijke inbreuken. Dit criterium van noodzakelijkheid impliceert dat de inmenging zou gegrond zijn op een dringende sociale behoefte en meer bepaald in verhouding zou staan met het nagestreefde legitieme doel.

Geen elementen in verzoekers zaak verantwoorden echter een inmenging in dit gezin of in zijn privé-leven.

In deze omstandigheden zou een gedwongen terugkeer van verzoeker naar haar land van herkomst een schending uitmaken van artikel 8 E.V.R.M.

Aangezien de bestreden beslissing met geen woord rept over het gezinsleven van verzoeker, is de motiveringsverplichting geschonden.

Verzoeker verwijst in dit verband naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1 999, nr. 1 89)

Verzoeker meent dan ook gezien het bovenstaande dat de motivering onjuist, minstens niet afdoende is. De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden."

3.8. Verzoeker verbindt blijkens zijn betoog een schending van artikel 8 EVRM aan een "verdere uitvoering van de bestreden beslissing" omdat zijn echtgenote en kinderen in Turnhout verblijven. Verzoeker heeft echter geen belang meer bij deze kritiek aangezien het risico niet langer meer dreigt dat het bevel om het grondgebied te verlaten op een gedwongen wijze ten uitvoer wordt gelegd en verzoeker gescheiden wordt van zijn gezinsleden. Verder heeft verzoeker om dezelfde reden geen belang meer bij zijn kritiek dat de eerste bestreden beslissing nalaat te motiveren aangaande zijn gezins- en familieleden, daar waar hij door zijn vrijlating terugvalt op een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan hij vrijwillig gevolg dient te geven en niets belet dat hij hierbij vergezeld wordt door zijn echtgenote en kinderen die eveneens op illegale wijze in het Rijk verblijven. Ten slotte kan nog verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel waaruit blijkt dat verwerende partij niet in de gelegenheid was om verzoekers familiale situatie te kennen en derhalve daaromtrent te motiveren aangezien hij een andere naam had opgegeven.

3.9. Artikel 8 EVRM is erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privé- en gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privé- en gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het

grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.10. Verzoeker toont met zijn hoofdzakelijk theoretisch betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die er in se in bestaan om als illegale vreemdeling een familieleden verder te zetten met andere familieleden die eveneens op illegale wijze in België verblijven en dat grotendeels in illegaal verblijf plaatsvond en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Verzoeker toont ook niet in concreto aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan leiden en dat het leiden van een gezinsleven elders bijzonder moeilijk is derwijze dat de bestreden beslissingen een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zullen vormen (cf. RVS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Ook aan een privéleven dat ontwikkeld werd tijdens een precair verblijf kan niet de verwachting ontleend worden dat de Staat een positieve verplichting heeft om dit te honoreren. In dit verband kan nog worden geduid dat verzoeker en zijn familieleden diverse aanvragen om verblijfsmachtiging gericht hebben tot de Belgische Staat op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet die blijkens het administratief dossier allemaal verworpen werden.

Een schending van artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aange-
toond.

Het derde middel is ongegrond.

3.11. In een vierde middel werpt verzoeker op, "*Schending van artikel 19 van het BUPO-verdrag (Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politiek Rechten. Schending van artikel 10 van het EVRM. Schending van artikel 19 van de Grondwet.*"

Verzoeker betoogt als volgt:

Verzoeker werd, samen met nog een 70-tal anderen gearresteerd tijdens een betoging.

Deze betoging was de zoveelste in een rij waarbij Afghaanse mensen manifesteerden tegen het asielbeleid dat ervoor zorgt dat zij in de illegaliteit en op straat terecht komen, vaak met kinderen, terwijl in hun land de situatie steeds onveilig en uitzichtlozer wordt.

De manifestatie waaraan verzoeker deelnam, was een uitdrukking van hun gefundeerde mening omtrent een maatschappelijk zeer relevant thema.

Deze manifestatie van verzoeker was bijgevolg onmiskenbaar een vorm van hun recht op een vrije meningsuiting.

Het is daarom belangrijk na te gaan wat daarover gestipuleerd is in de fundamentele verdragsteksten die deze feiten regelen.

Artikel 19 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (IVBPR) bepaalt:

"1. (...).

2. Eenieder heeft het recht op vrijheid van meningsuiting; dit recht omvot mede de vrijheid inlichtingen en denkbeelden van welke aard ook te garen, te ontvangen en door te geven, ongeacht grenzen, hetzij mondeling, hetzij in geschreven of gedrukte vorm, in de vorm van kunst, of met behulp van andere média naar zijn keuze.

3. (...)."

Deze bepaling werd ook opgenomen in verschillende regionale verdragen, zoals het Amerikaans Verdrag voor de Rechten van de Mens (artikel 13), het Afrikaans Verdrag voor de Rechten van de Mens (artikel 9) en artikel 10 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Artikel 10 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) bepaalt:

"Vrijheid van meningsuiting

1. Een ieder heeft recht op vrijheid van meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid een mening te koesteren en de vrijheid om inlichtingen of denkbeelden te ontvangen of te verstrekken, zonder inmenging van enig openbaar gezag en ongeacht grenzen. Dit artikel belet Staten niet radio- omroep-, bioscoop- of televisieondernemingen te onderwerpen aan een systeem van vergunningen.

2. (...)."

Het recht op vrijheid van meningsuiting in het openbaar en dus het recht om te manifesteren geldt voor alle burgers, ongeacht hun administratieve status.

Het Europees Hof van de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelde in 2009 mbt dit item:

"37 (...)

La Cour note également à cet égard qu'elle a déjà considéré, à l'égard de la liberté de réunion et de manifestation - question également soulevée par les requérantes -, que l'essence de ces droits est la possibilité pour tout citoyen d'exprimer son opinion et son opposition, voire de contester toute décision venant de tout pouvoir, quel qu'il soit.

(...)

(vrije vertaling:

37.

Het Hof geeft tevens aan dat zij reeds heeft overwogen, m.b.t de vrijheid van vergadering en manifesteren - vraagstuk aangebracht door de verzoekers - dat de essentie van deze rechten bestaat in de mogelijkheid voor elke burger om zijn mening en zijn protest te uiten, en welkdanige beslissing van welkdanige overheid ook te protesteren;)

Door de actie waarbij verzoeker werd gearresteerd, tracht men het mensen zonder papieren onmogelijk te maken om nog vrij hun mening te uiten. Wie dit doet, kan gearresteerd en uitgewezen worden.

Op deze manier wordt de vrijheid van meningsuiting geschonden.

Volgens een arrest van het EHRM in 1998 is de vrijheid van meningsuiting een essentiële hoeksteen van een democratische samenleving:

"As the Court has often observed, freedom of expression constitutes an essential foundation of democratic society and one of the basic conditions for its progress and for each individual's self-fulfillment"

Vrije vertaling :

"Zoals het Hof vaak heeft opgemerkt, is de vrijheid van expressie een essentieel fundament van een democratische samenleving en is het een van de basisvoorwaarden voor eenieders welzijn en zelfvervulling.

Deze cruciale stelling werd bevestigd in het hierboven vermelde arrest van "Women on Waves c Portugal":

"29. La Cour rappelle d'emblée l'importance cruciale de la liberté d'expression, qui constitue l'une des conditions préalables au bon fonctionnement de la démocratie. Elle vaut aussi et est particulièrement précieuse s'agissant de la communication d'« idées » ou « informations » qui heurtent, choquent ou inquiètent l'État ou une fraction quelconque de la population. Ainsi le veulent le pluralisme, la tolérance et l'esprit d'ouverture sans lesquels il n'est pas de « société démocratique » (Open Door et Dublin Well Woman c. Irlande, 29 octobre 1992, § 71, série A n° 246-A)."

Vrije vertaling :

"Het Hof brengt het cruciale belang van de vrijheid van expressie in herinnering, gezien deze een van de basisvoorwaarden is voor een goede werking van de democratie. Zij geldt ook en is bijzonder belangrijk a/s het gaat over de communicatie van ideeën en informât/es die de Staat of een deel van de bevolking kwetsen, choqueren of verontrusten. Zo wil het pluralisme, de tolerantie en de geest van openheid zonder dewelke er geen democratische samenleving is"

Dit recht kan niet beperkt worden tot gesproken en geschreven communicatie, maar moet ook worden toegepast op handelingen en gedragingen die een mening uitdrukken, waaronder demonstraties en campagnes.

Dit werd bevestigd door de UN Human Rights Committee, die stelde dat "Article 19, paragraph 2, must be interpreted as encompassing every form of subjective ideas and opinions capable of transmission to others".

Daarenboven heeft het EHRM in 1 991 duidelijk gesteld dat artikel 10 van het EVRM niet alleen de idee of de overgebrachte informatie beschermt, maar tevens de vorm/manier waarop dit wordt overgebracht:

"57. (...).

Article 10 (art. 10) protects not only the substance of the ideas and information expressed, but also the form in which they are conveyed

Vrije vertaling:

Artikel 10 beschermt niet alleen de inhoud van ideeën of informatie, maar ook de vorm waarin die is gegoten

Enkele cases in het Internationaal en Nationaal recht bevestigen dat vredelievende manifestaties een vorm van zijn van het recht van vrije meningsuiting, hetgeen beschermd wordt door het EVRM (en IVBPR) : EHRM

Steel and others v. The United Kingdom, 67/1997/851/1058, STRASBOURG, 23 September 1998

Dit betreft een zaak dat voor het EHRM werd gebracht nadat personen werden veroordeeld door het Brits Hof nadat ze hadden deelgenomen aan niet-gewelddadige protestacties.

"92. The Court recalls that the first and second applicants were arrested while protesting against a grouse shoot and the extension of a mototway respectively (see paragraphs 7 and 15-16 above). It is true that these protests took the form of physically impeding the activities of which the applicants disapproved, but the Court considers nonetheless that they constituted expressions of opinion within the meaning of Article 10 (see, for example, the *Chorherr v. Austria* judgment of 25 August 1993, *Sériés A* no. 266-B, p. 35, § 23). The measures taken against the applicants were, therefore, interferences with their right to freedom of expression."

Vrije vertaling : Het is waar dat deze protesten de vorm aannamen van het fysiek beletten van activiteiten waarmee de verzoekers het oneens waren, maar het Hof oordeelt desalniettemin dat zij de uitdrukkingen zijn van meningen zoals bepaald in artikel 10. De maatregelen genomen tegen de verzoekers waren daarom interferenties op hun recht op vrijheid van expressie

Europees Hof van Justitie

Eugen Schmidberger v. Austria, 12 juni 2003, Case C-112/00 "77.

De onderhavige zaak stelt bijgevolg het probleem aan de orde dat de vereisten van de bescherming van de grondrechten in de Gemeenschap moeten worden geconcentreerd met de vereisten die voortvloeien uit een in het Verdrag verankerde fundamentele vrijheid. Meer in het bijzonder werpt zij de vraag op wat de draagwijdte is van de door de artikelen 10 en 11 van het EVRM gewaarborgde vrijheden van meningsuiting en vergadering, respectievelijk van het vrije verkeer van goederen, wanneer eerstgenoemde vrijheden worden aangevoerd ter rechtvaardiging van een beperking op laatstgenoemd beginsel.

78.

Dienaangaande zij opgemerkt dat, enerzijds, het vrije verkeer van goederen weliswaar één van de fundamentele beginselen is in het systeem van het Verdrag, maar dat het in bepaalde omstandigheden kan worden beperkt op de in artikel 36 van het Verdrag opgesomde gronden of uit hoofde van dwingende vereisten van algemeen belang/ zoals die in vaste rechtspraak van het Hof sinds het arrest van 20 februari 1979, *Rewe-Zentral*, „*Cassis de Dijon*" (120/78, *Jurispr.* blz. 649) zijn erkend.

79.

Anderzijds zijn de in het hoofdgeding aan de orde zijnde grondrechten weliswaar uitdrukkelijk erkend in het EVRM en vormen zij wezenlijke grondslagen van een democratische maatschappij, maar reeds uit de bewoordingen van het tweede lid van de artikelen 10 en 11 van dit Verdrag blijkt dat ook de vrijheden van meningsuiting en van vergadering kunnen worden onderworpen aan bepaalde door doelstellingen van algemeen belang gerechtvaardigde beperkingen, voorzover die afwijkingen bij de wet zijn voorzien, zijn ingegeven door een of meer gelet op die bepalingen legitieme doelstellingen en in een democratische samenleving noodzakelijk zijn, dat wil zeggen gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en met name evenredig aan het nagestreefde legitieme doel (zie in die zin arresten van 26 juni 1997, *Familiapress*, C-368/95, *Jurispr.* blz. 1-3689, punt 26, en 11 juli 2002, *Carpenter*, C-60/00, *Jurispr.* blz. 1-6279, punt 42, alsmede EHRM, arrest *Steel e.a. v Verenigd Koninkrijk* van 23 september 1998, *Recueil des arrêts et décisions* 1998 - VII, § 101).

80.

De rechten op vrijheid van meningsuiting en op vrijheid van vreedzame vergadering die door het EVRM worden gewaarborgd hebben - in tegenstelling tot andere in dit Verdrag neergelegde grondrechten, zoals het recht van een ieder op leven of het verbod van foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, waarop geen enkele beperking wordt geduld - evenmin absolute gelding, maar moeten in relatie tot hun functie in de maatschappij worden beschouwd. Bijgevolg kan de uitoefening van die rechten aan beperkingen worden onderworpen, mits die beperkingen daadwerkelijk beantwoorden aan doeleinden van algemeen belang en, het door dergelijke beperkingen nagestreefde doel in aanmerking genomen, niet zijn te beschouwen als een onevenredige en onduidelbare ingreep waardoor de beschermde rechten in hun kern zouden worden aangetast (zie in die zin arresten van 8 april 1992, *Commissie/Duitsland*, C-62/90, *Jurispr.* blz. 1-2575, punt 23, en 5 oktober 1994, *X/Commissie*, C-404/92 ?, *Jurispr.* blz. 1-4737, punt 18).

81.

In die omstandigheden moeten de betrokken belangen tegen elkaar worden afgewogen en moet aan de hand van alle omstandigheden van elk afzonderlijk geval worden nagegaan of een juist evenwicht tussen die belangen is geëerbiedigd. (...)

89.

Wat tot slot de door Schmidberger genoemde andere mogelijkheden betreft moet, gelet op de ruime beoordelingsbevoegdheid waarover de lidstaten beschikken, worden geconcludeerd dat de bevoegde nationale autoriteiten in omstandigheden als die in het hoofdgeding van oordeel konden zijn dat een eenvoudig verbod van de betoging een ontoelaatbare inmenging zou zijn geweest in de grondrechten van de betogers om te vergaderen en in het openbaar vreedzaam hun mening te verkondigen."

Art. 10 EVRM biedt niet enkel bescherming aan de meningsuiting zelf, maar ook aan de (fysieke) handelingen die ermee verband (kunnen) houden.

Verzoeker heeft het recht om deel te nemen aan manifestaties. Door mensen zonder papieren willekeurig en in grote groep te arresteren tijdens een betoging, is een poging om de vrijheid van meningsuiting voor mensen zonder papieren te beknotten.

Dat het de bedoeling was de manifestatie stop te zetten en de manifestanten een lesje te leren, blijkt onder meer uit hetgeen Freddy Roosemont, directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, in de media heeft verklaard:

Doordat ze besloten de straat op te komen, riskeren de Afghanen het land uitgezet te worden. Ze verblijven hier immers illegaal. Van de 57 arrestanten kwamen er 42 in een gesloten asielcentrum terecht, negen van hen kregen al een uitwijzingsbevel.

De Standaard, 27/9/2013, Waarom ene illegaal wel en andere niet wordt uitgewezen

Het moedwillig beletten van acties en manifestaties door mensen zonder verblijfsvergunning, door vreedzame manifestanten te arresteren en in gesloten centra te plaatsen, is manifest strijdig met de vrijheid van meningsuiting, beschermd door artikel 10 EVRM.

Er kunnen aan het recht om te manifesteren geen beperkingen opgelegd worden, tenzij aan de voorwaarden die voorzien zijn in het IVBPR en EVRM om deze restricties te kunnen opleggen, voldaan zijn.

Aangezien dit niet het geval was, geniet verzoeker de bescherming van artikel 10 EVRM en 19 IVBPR, waardoor de arrestatie maar vooral de afgifte van de bestreden beslissing een zuivere inbreuk op zijn recht inhoudt.

Meer nog, de bestreden beslissing is bedoeld om een voorbeeld te stellen voor andere mensen zonder papieren, zodat zij niet langer zouden betogen.

De bestreden beslissing is een disproportionele en niet noodzakelijke ingreep die de rechten van verzoeker in de kern aantast."

3.12. Verzoekers uitgebreide betoog inzake de schending van zijn recht op vrije meningsuiting omdat hij tijdens een betoging "gearresteerd" werd, is niet dienstig aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om uitspraak te doen over een beslissing tot arrestatie. De bestreden beslissingen verwijzen voorts niet naar verzoekers deelname aan een betoging en zijn enkel gesteund op de kernvaststellingen dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft en dat hij geen officiële verblijfplaats in het Rijk heeft.

Het vierde middel mist juridische en feitelijke grondslag.

3.13. In een vijfde middel werpt verzoeker op, "Schending van het legaliteitsbeginsel. Schending artikel 6 en 7 EVRM. Machtoverschrijding"

Verzoeker betoogt als volgt:

De bestreden beslissing werd genomen als bestraffing omdat verzoeker deelnam aan een betoging. Door een bevel om het land te verlaten af te leveren aan wie deelneemt aan een betoging, schendt men niet alleen het recht op vrijheid van meningsuiting, maar omzeilt men ook de rechtsbescherming die het strafrecht biedt aan de vermeende dader.

Het is duidelijk dat het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod in dit geval een straf is. Niet alleen was het de bedoeling om verzoeker een lesje te spellen maar eveneens om anderen te ontraden hetzelfde gedrag te stellen. Zo'n bestraffing van het uiten van kritiek op het beleid dient dan ook juridisch als straf aanzien te worden.

Verzoeker verwijst naar art. 6 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens, dat het recht van de verdediging waarborgt, voor wie een bestraffing opgelegd krijgt.

Door een straf op te leggen via een 'bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod' omzeilt men de fundamentele rechten van wie gestraft wordt.

Art. 7§1 EVRM bepaalt:

"Niemand kan worden veroordeeld wegens een handelen of nalaten, dat geen strafbaar feit naar nationaal of internationaal recht uitmaakte ten tijde dat het handelen of nalaten geschiedde. Evenmin zal een zwaardere straf worden opgelegd dan die welke ten tijde van het begaan van het strafbare feit van toepassing was."

Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing een straf is in de zin van art. 7 EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat straf hier als een autonoom begrip met eigen criteria moet beoordeeld worden.

Zie o.m. Hof Mensenrechten, arrest Engel e.a.t. Nederland, Publ. Coureur. D.H., Serie A., nr.22; Hof Mensenrechten, arrest Welch van 9 februari 1995, Publ. Cour eur. DH, Serie A. nr. 307-A, par.27; Hof Mensenrechten, arrest Jamil van 8 juni 1995, Publ. Coureur. D.H., Serie A, nr. 320, par.30; Hof Mensenrechten, arrest Ozurk van 21 februari 1984, Publ. Coureur. D.H., Serie A, nr. 73; Hof Mensenrechten, arrest Bendenoun van 24 februari 1994, Publ. Coureur. D.H., Série A, nr. 284.

Om te beoordelen of hier sprake is van een straf kunnen volgende criteria in aanmerking genomen worden:

- de kwalificatie door het nationale recht
- de aard van de inbreuk
- de aard en de zwaarte van de sanctie.

De wet in kwestie spreekt niet van een straf. Bijgevolg moet naar het tweede criterium gekeken worden: de aard van de inbreuk.

Verzoeker werd niet gearresteerd bij een routinecontrole of bij een opsporing van illegale mensen. De arrestatie van tientallen Afghanen gebeurde om hen te intimideren zodat zij niet langer hun onrechtvaardige behandeling openlijk zouden aanklagen.

Het is duidelijk dat hier een nieuwe strafbaarstelling wordt ingevoerd voor alle gedragingen die gesteld worden voor het mogelijk schaden van de openbare orde of de nationale veiligheid. De strafbaarstelling geldt echter slechts voor vreemdelingen.

Het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten is duidelijk afschrikkend bedoeld want gericht tegen het plegen van misdrijven en overlast.

Bijgevolg moet uit de aard van de inbreuk geconcludeerd worden dat deze belasting een straf is in de zin van art. 7 E.V.R.M.

De bestaande mogelijkheden tot sanctionering uit de strafwet of op basis van art. 11 9bis Nieuwe Gemeentewet worden niet gebruikt, maar integendeel een methode die de toets van het E.V.R.M. niet kan doorstaan. Met name het legaliteitsbeginsel wordt geschonden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt hierover: " 52. La Cour souligne que l'article 7 par. 1 (art. 7-1) de la Convention ne se borne pas à prohiber l'application rétroactive du droit pénal au détriment de l'accusé. Il consacre aussi, de manière plus générale, le principe de la légalité des délits et des peines (nullum crimen, nulla poena sine lege) et celui qui commande de ne pas appliquer la loi pénale de manière extensive au détriment de l'accusé, notamment par analogie; il en résulte qu'une infraction doit être clairement définie par la loi. Cette condition se trouve remplie lorsque l'individu peut savoir, à partir du libellé de la clause pertinente et, au besoin, à l'aide de son interprétation par les tribunaux, quels actes et omissions engagent sa responsabilité." (Hof Mensenrechten, arrest Kokkinakis van 25 mei 1993, §52)

Vrije vertaling

"Het Hof onderstreept dat het artikel 7 par. 1 (art. 7-1) van de Conventie zich niet beperkt tot het verbieden van de retroactieve toepassing van de strafwet ten koste van de verdachte. Het gaat eveneens over het principe van de legaliteit van het strafrecht (nullum crimen, nulla poena sine lege) en over het feit dat de men de strafwet niet op extensieve wijze, met name naar analogie, mag toepassen ten nadele van de verdachte. Hieruit dient men te besluiten dat een overtreding duideli/k door de wet bepaald moet worden. Deze voorwaarde is maar vervuld a/s het individu kan weten welke daden en nalatigheden verboden zijn, door de formulering van de clause en zonder behulp van de interpretatie van de rechtbanken."

De bepalingen die het gedrag vaststellen waarbij iemand het risico loopt een bevel om het grondgebied te verlaten te krijgen, kunnen moeilijk beschouwd worden als clauses die duidelijk dit gedrag omschrijven. Deze bepalingen geven dus niet de voorspelbaarheid, die noodzakelijk is om aan het legaliteitsbeginsel te voldoen. Hierop een strafbaarstelling baseren betekent dat de strafbaarheid afhankelijk wordt van het oordeel van de verbaliserende politieagent.

Dit komt ook neer op een schending van het vereiste van een onafhankelijke en onpartijdige rechter (art. 6§1 E.V.R.M.) gezien het oordeel van de politieagent of de procureur de strafbaarheid tot gevolg heeft.

De kwalificatie van het bevel om het grondgebied te verlaten als straf betekent dat de waarborgen van rechtsbescherming moeten worden gerespecteerd, hetgeen in casu niet het geval is.

Prof. A. Alen vat het belang van kwalificatie als straf als volgt samen: "Vanaf het ogenblik dat een administratieve geldboete een "straf" is (...) mag zij weliswaar nog door het bestuur worden opgelegd, maar moet hierbij zowel aan de procedurele als aan materiele waarborgen van rechtsbescherming, ven/at in internationale mensenrechtenverdragen, in de Grondwet en in de algemene beginselen van het strafrecht worden voldaan. Niet alleen dient het bestuur zelf, dat een geldboete oplegt, algemene rechtsbeginselen te eerbiedigen, maar moet tegen zijn beslissing ook een beroep bij een rechtscollege

met voile rechtsmacht openstaan, waarbij de rechter moet kunnen toezien op de naleving van het evenredigheidsbeginsel. Vanzelfsprekend moet de rechter de rechten van verdediging eerbiedigen. Voor het overige dient ook te zijn voldaan aan andere waarborgen van behoorlijke rechtsbedeling in strafzaken, zoals het legaliteitsbeginsel, het verbod van terugwerkende kracht, tenzij wanneer dit in het voordeel van de betrokkene is, het beginsel non bis in idem, het vermoeden van onschuld en het recht op hoger beroep. A. Alen "Administratieve geldboeten, Hun internationale- en internrechtelijke kwalificatie", X, Publiekrecht. De Doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht. Postuniversitaire cyclus Willy De/va 1996/97, Gent, Mys en Breesch, 1997, 304-305.

Een politieambtenaar of een gemachtigde van de minister kan ambtshalve een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven in de situatie van art. 7§1, 3° Vreemdelingenwet.

Gezien het sanctionerend karakter van zulke beslissing, ondermijnt deze mogelijkheid het recht op een eerlijk proces, en in het bijzonder het recht op een onpartijdige rechter.

De rechter die zonder vordering van het openbaar ministerie een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod oplegt, zal minstens een schijn van partijdigheid opwekken bij de betrokkenen. Hierdoor schendt de bepaling artikel 6, §1 EVRM."

3.14. Verzoekers hele betoog is geënt op de premisse dat de bestreden beslissingen een bestraffing vormen voor verzoekers deelname aan een betoging doch dit vindt geen steun in de bestreden beslissingen. De Raad herhaalt dat zij niet naar verzoekers deelname aan een betoging verwijzen en enkel gesteund zijn op de kernvaststellingen dat verzoeker illegaal verblijft in het land en dat hij geen officiële verblijfplaats in het Rijk heeft. Deze vaststellingen zijn administratiefrechtelijk van aard en hebben geen strafrechtelijk karakter.

Het vijfde middel mist feitelijke grondslag.

3.15. In een zesde middel dat specifiek wordt opgeworpen met betrekking tot het inreisverbod werpt verzoeker op, "*Schending van artikel 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Schending van artikel 62 en de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van artikel 74/11 §2 en 3*".

Verzoeker betoogt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Het hebben van een langdurige relatie met een Belgische onderdaan is uiteraard een humanitaire reden.

Er is geen enkele rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

Verzoeker verwijst ook naar het laatste lid van het artikel 74/11 dat oplegt dat er rekening moet gehouden worden met bepalingen met betrekking tot internationale bescherming. In casu is duidelijk geen rekening gehouden met het artikel 8 EVRM, dat internationale bescherming biedt voor het familieleven.

Verzoeker verwijst ook naar de middelen uiteengezet hierboven, die eveneens voor het inreisverbod gelden en die hij dus integraal herhaald went te zien."

3.16. Verzoeker houdt voor dat hij een langdurige relatie heeft met een Belgische onderdaan doch toont dit op geen enkele wijze aan, noch blijkt dit uit het administratief dossier. Ter terechtzitting wordt toegegeven dat deze bewering niet klopt en wordt gevraagd dit te laten schrappen uit het verzoekschrift. Dit heeft als gevolg dat noch de "*individuele situatie van verzoeker*" noch de aangevoerde "*humanitaire redenen*" nader toegelicht of geconcretiseerd worden. Op dit punt is het middel onvoldoende uitgewerkt om ontvankelijk te zijn. Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 8 EVRM kan verwezen worden naar de bespreking van het derde middel.

Het zesde middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.17. In een zevende middel werpt verzoeker op, "*Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Schending van artikel 41. 1 en 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie*"

Verzoeker betoogt als volgt:

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU stelt:

Artikel 41

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen

- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Jegens verzoeker werd een voor hem nadelige individuele maatregel genomen.

Hij werd echter geenszins gehoord.

Art. 41 van het Handvest werd dus manifest geschonden”

3.18. Verzoeker laat na te concretiseren welke “*beginselen van behoorlijk bestuur*” hij geschonden acht. Het betoog is duidelijk alleen opgesteld ter ondersteuning van de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.19. Verzoeker laat na te concretiseren wat hij zou meegedeeld hebben indien hij op voorhand zou gehoord geweest zijn en kennis had kunnen nemen van het voornemen van de verwerende partij om de bestreden beslissingen te treffen. Verzoeker toont met zijn zuiver theoretisch betoog niet aan dat de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben indien hij zou gehoord zijn (cfr. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38-41).

Het zevende middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA